

Romeinen 7

(overzicht)

Inleiding

De gelovige is vrijgemaakt van de macht van de zonde (Romeinen 6) en van de wet, zoals geïnterpreteerd door de Joden (Romeinen 7).

- In Romeinen 6 zegt Paulus dat de leer van Gods rechtvaardiging uit genade door geloof de gelovige geen vrijbrief geeft om door te gaan met zondigen, maar integendeel leidt tot heiliging. De gelovige is vrijgemaakt van de macht van de zonde.
- In Romeinen 7 zegt Paulus dat de Christen vrij is van de gebondenheid aan de wet. Hij illustreert zijn standpunt dat wij Christenen “niet meer onder de wet, maar onder de genade zijn” (Romeinen 6:14) en hij beschrijft de gevolgen van deze verandering van onze relatie tot God.

Romeinen 2 toont aan dat een aanzienlijke minderheid van de Christenen te Rome bestond uit bekeerlingen uit het Jodendom. Zij waren opgegroeid met de wet van Mozes (morele, ceremoniële en burgerlijke wetten), zoals geïnterpreteerd door de uitgebreide traditie van de Joodse rabbijnen. Ook als gelovige Christenen trachtten velen van hen gehoorzaam te blijven aan de wet van Mozes. Dat veroorzaakte enerzijds spanning met de gelovige Christenen uit de heidense volken, omdat zij niet opgegroeid waren met de wet van Mozes, en anderzijds spanning onder de gelovige Christenen uit het Jodendom zelf, omdat zij de wet van Mozes niet konden houden (cf. 8:7-8). Omdat zij nog steeds probeerden “onder de wet” te leven, bleven zij als het ware nog steeds “slaven van de wet van Mozes”.

Dit gedeelte is een illustratie van Romeinen 6:14. Een gelovige is echter “niet meer onder de wet maar onder de genade”. Het illustreert de ‘positie’ van de gelovige met betrekking tot de wet. *‘De wet’ in het boek Romeinen is vooral de rechtseis van God, zoals uitgedrukt in de morele wetten, in de ceremoniële (rituele) wetten en in de burgerlijke wetten van Israël - alle drie zoals geïnterpreteerd door de uitgebreide traditie van de Joodse Rabbijnen. De morele wetten (de Tien Geboden) leerden de mensen in de oudtestamentische periode hoe God wilde dat zij rechtvaardig en heilig moesten leven als Gods volk. De ceremoniële wetten (m.b.t. heilige plaatsen, heilige ambten, heilige tijden en heilige handelingen) leerden de mensen in de oudtestamentische periode hoe zij tot God mochten naderen en God mochten aanbidden. De burgerlijke wetten (m.b.t. koning, rechter, strafwetten en compensatiewetten) leerden de mensen in de oudtestamentische periode hoe zij als een theocratische staat moesten functioneren.*

Vrijgemaakt van de wet om rechtvaardig verklaard te worden (Romeinen 3–4) en heilig te kunnen leven (Romeinen 6, 7:1-6)

- In Romeinen 3 en 4 toont Paulus aan dat wij van de wet bevrijd moeten worden om *rechtvaardig* voor God verklaard te worden (3:20-22,28-30; 4:5-6,14)
- In Romeinen 6 en 7 toont Paulus aan dat wij van de wet bevrijd moeten worden om *heilig* voor God te kunnen leven (6:14-16; 7:4-6).

Het nut van de wet – het geeft kennis en besef van zonde

In Romeinen 7:7-25 legt Paulus uit wat *het nut* (7:7-12) en *de uitwerking* (7:13-26) van de wet is. Bevrijding van de wet is niet noodzakelijk omdat er iets fout is met de wet, maar omdat mensen de wet tot een middel tot rechtvaardiging gemaakt hebben.

Bevrijding van de wet is noodzakelijk, omdat de wet een mens niet rechtvaardig of heilig kan maken! De wet kan alleen kennis en besef van de zonde geven.

Mogelijke titel voor ROMEINEN 7:

DE VERLOSSING BEWERKT VRIJHEID VAN DE WET (van de wet zoals door de Joden uitgelegd)!

Romeinen 7:1-6. Rechtvaardiging door het geloof leidt tot vrijheid van de wet

In Romeinen 6 en 7:1-6 toont Paulus aan dat wij van de wet bevrijd moeten worden om *heilig* voor God te kunnen leven.

Illustratie: huwelijk vóór en na de dood van de partner illustreert de beperkte verbintenis en het beperkte gezag van de wet (7:1-3)

Romeinen 7:1. Joden en Christenen (te Rome) die de wet kennen, zijn door hun verbintenis met de wet onder de heerschappij van de wet. Zo lang zij onder de wet leven of willen leven, voert de wet heerschappij over hen. De verbintenis met de wet en het gezag van de wet over hen is echter niet eeuwigdurend, maar beperkt tot de tijdsduur van de verbintenis (het huwelijk).

Romeinen 7:2-3. Bij beëindiging van de verbintenis (met de wet), ontstaat de vrijheid om een nieuwe verbintenis aan te gaan (met Christus). De eerste verbintenis (het huwelijk) is als het ware met de wet en de tweede verbintenis (het huwelijk) is als het ware met Christus.

Toepassing van de illustratie op de huidige situatie van de Christen (7:4-6).

Paulus voert de figuurlijke illustratie niet helemaal door. De klaarblijkelijke vergelijking is: Net als de vrouw ontslagen is van haar verplichtingen tegenover haar man door *de dood van de man*, zo zijn Christenen ontslagen van de verplichtingen tegenover de wet (van Mozes, zoals geïnterpreteerd door de traditie van de Joden) door *de dood van de wet*. Maar uit fijngevoeligheid tegenover zijn lezers (een aanzienlijke minderheid waren Christenen uit het Jodendom) zegt Paulus niet dat “de wet dood is” maar dat “de gelovigen voor de wet dood zijn”. In beide gevallen zet de beëindiging van de eerste verbintenis de mens vrij om de tweede verbintenis aan te gaan.

Romeinen 7:4. De dood van de gelovige samen met de dood van Christus aan het kruis (cf. 6:4a) *beëindigt* de eerste verbintenis (aan de wet). Met de opstanding van de gelovige samen met de opstanding van Christus (cf. 6:4b-5) *begint* de tweede verbintenis (aan Christus). De eerste verbintenis produceerde “vrucht voor de dood” maar de tweede verbintenis produceert “vrucht voor God” (cf. vers 6, dienen in de nieuwe staat van de Geest; cf. “vrucht van de Geest”, Galaten 5:22-23).

Romeinen 7:5. “Het vlees” is de zondige menselijke natuur, de menselijke natuur als zetel en drager van zondige begeerten (cf. Romeinen 7:5; 8:3-9,12-13; Galaten 5:16-17,19-21; 6:8). Vooral toen wij nog “in het vlees” leefden, d.w.z. toen wij nog een verbintenis hadden met de wet van Mozes en op eigen kracht probeerden de verplichtingen van de wet van Mozes na te komen, prikkelden vooral de morele wetten (de Tien Geboden, enz.) van de wet van Mozes onze zondige begeerten (hartstochten) tot leven. De zondige begeerten werkten voortdurend in de ledematen van ons lichaam (cf. 6:13,19) en produceerden vrucht voor de dood (cf. Galaten 6:19-21).

Romeinen 7:6. Nu echter zijn wij gelovigen in Christus geworden en is de eerste verbintenis met de wet van Mozes verbroken en is de tweede verbintenis met Christus tot stand gekomen.

- Ontslagen van de wet. De wet van Mozes is een uitdrukking van Gods heilige en rechtvaardige rechtseis: God eist dat mensen 100% heilig leven door 100% zijn wet (geboden) te bewaren en God eist dat alle overtredingen van de wet door de mens voor 100% gestraft moeten worden. Alleen door deze rechtseis te handhaven, handhaaft God zijn 100% heiligheid en 100% rechtvaardigheid! Voorheen hield de wet ons gevangen (als slaven of krijgsgevangenen) (cf. Galaten 3:23-25) omdat de wet als Gods rechtseis een onmogelijke voorwaarde voor rechtvaardiging van de mens na de zondeval bleek te zijn. Thans zijn wij van de wet als overheerser (of tuchtmeester) ontslagen. Omdat Christus in ons plaats 100% voldeed aan Gods rechtseis, zijn wij die geloven in Jezus Christus 100% vrij verklaart van Gods heilige en rechtvaardige rechtseis.
- Dood voor de wet. Voorheen “leefden wij voor de wet” en probeerden wij steeds de geboden te bewaren en daardoor gerechtvaardigd te worden voor God – maar wij hadden niet door dat dit volstrekt onmogelijk was (cf. 8:7-8)! Thans “zijn wij dood voor de wet” en proberen wij niet langer gerechtvaardigd te worden door de werken van de wet.

Voorheen dienden wij in de oude staat en probeerden wij elke letter van de wet van Mozes te bewaren. Thans dienen wij in de nieuwe staat en leven wij vanuit de werkelijkheid en kracht van de heilige Geest. Voorheen droegen wij “vrucht voor de dood” (cf. Galaten 5:19-21). Thans dragen wij “de vrucht van de Geest” (cf. Galaten 5:22-23).

Romeinen 7:7-13. De morele geboden van de wet wekte zonde tot leven en leidde de mens tot de dood

Romeinen 7:7. De wet is niet zonde – het mist niet Gods doel of bedoeling! De wet heeft wel degelijk nut – het leert ons wat ‘zonde’ is. ‘Zonde’ is alles wat Gods doel mist, alles wat Gods grenzen overtreedt, alles wat Gods waar-

heden verdraait en alles wat Gods wil niet uitvoert. Paulus zou niet uit ervaring weten wat ‘begeerlijkheid’ was als de wet (het tiende gebod) er niet was.

Romeinen 7:8. Zonder de wet is de zonde ‘dood’, d.w.z. ‘leeft’ er geen kennis of besef van de zonde in de mens. Zonder de wet (de rechtseis van God uitgedrukt in vooral de morele wet) kan er geen *kennis of begrip* zijn van wat nu eigenlijk zonde is in Gods ogen en kan er geen *besef of ervaring* zijn van zonde als een vernietigende macht aanwezig in de menselijke natuur.

De wet prikkelt de zondige geaardheid van de mens tot leven en wekt allerlei overtredingen (als begeerlijkheid, enz.) in de mens op.

Romeinen 7:9. Zolang een mens zonder de wet (ook zonder de wet geschreven in zijn hart, 2:14-15) leeft, heeft hij geen noemenswaardige kennis of besef van het wezen van de zonde in Gods ogen (cf. 3:20). Dan leeft de mens in de waan dat hij rechtvaardig (goed) is. Hij leeft onverstoord, zelfgenoegzaam, zelfrechtvaardig, onbewust van zonde en onbevreesd voor de straf op de zonde!

Zonder de wet heeft de mens ook geen noemenswaardig besef van schuld en strafwaardigheid voor God (3:19). Zonder de wet heeft de mens ook geen noemenswaardig besef van de schuld, de verontreiniging en de overheersende macht van de zonde (cf. 5:20a). Zonder de wet heeft de mens ook geen noemenswaardige kennis of besef hoe God wil dat hij moet leven (cf. 13:8-10). Zonder de wet is er geen beteugeling van de zonde op aarde (cf. 1 Timoteüs 1:9-10).

Maar toen de wet in de geschiedenis kwam (en aan Gods verbond toegevoegd werd, cf. Galaten 3:17,19) of in het bewustzijn van het individu kwam (7:9), begon de zonde als een verschrikkelijke werkelijkheid in de zondige natuur van de mens te leven en stierf de mens aan zijn hoge dunk van zichzelf. Hij stierf aan zijn onverstoorbare, zelfgenoegzame, zelfrechtvaardigende en onbevreesde houding. De wet prikkelde de inwonende zonde tot allerlei zondige uitingen. De wet verergerde het besef dat de inwonende zonde een schrikwekkende en destructieve macht in de mens is.

Romeinen 7:10-11. De wet (geboden van het verbond, cf. Genesis 2:15-17, waarnaar Leviticus 18:5 en Romeinen 10:5 verwijzen) was vóór de zondeval bedoeld om de mens te rechtvaardigen en eeuwig leven te geven. Na de zondeval was dat niet meer mogelijk en was de wet bedoeld als regel hoe Gods volk moest leven (Exodus 20:1-2).

Maar bepaalde mensen (zoals de Farizeeër Paulus) bleven denken dat zij gerechtvaardigd en geheiligd zouden kunnen worden in Gods ogen door de werken van de wet te doen. De zondige natuur in de mens misleidt de mens dat te blijven denken.

Na de zondeval bleek niet alleen rechtvaardiging ten eeuwige leven door de werken van de wet volkomen onmogelijk, maar ook een heilig (gehoorzaam) leven volgens de werken van de wet bleek volstrekt onmogelijk! De wet werd Gods instrument om de mens tot een diep besef te brengen dat hij of zij ‘geestelijk dood’ en volkomen verloren is en een Verlosser buiten zichzelf nodig heeft!

Romeinen 7:12-13. Conclusie:

- De wet is niet zonde (mist niet Gods doel of bedoeling), maar is heilig (door God afgezonderd tot een goddelijke doel), rechtvaardig (handhaaft Gods heilige en rechtvaardige rechtseis tegen alle onrechtvaardigheid en onheiligheid), goed en geestelijk (7:14).
- Niet de wet maar de zonde is de oorzaak van de geestelijke dood. Aangezien de wet alleen een instrument is dat de zonde tot leven wekt, kan het nooit een instrument (middel, bron) zijn om het eeuwige leven te geven!

Romeinen 7:14-25. De wet van de zonde maakt de mens tot slaaf van de zonde

Het nut van de wet – het geeft kennis en besef van zonde

In Romeinen 7:7-25 legt Paulus uit wat *het nut en de uitwerking* van de wet is. Bevrijding van de wet is niet noodzakelijk omdat er iets fout is met de wet, maar omdat mensen de wet tot een middel van de rechtvaardiging gemaakt hebben. Bevrijding van de wet is noodzakelijk, omdat de wet een mens niet rechtvaardig of heilig kan maken! De wet kan alleen kennis en besef van de zonde geven.

De wet scherpt wel het verstand en geweten van de gelovige, maar kan toch de heerschappij van de inwonende zonde niet vernietigen. Deze onmacht van de wet is niet te wijten aan de aard van de wet, maar aan de aard van de inwonende zonde. De inwonende zonde in de gelovige is *niet zijn eigenlijke natuur*. De zonden zijn wel zijn eigen zonden, maar hij verlangt naar bevrijding ervan. De wet kan echter niets doen om de macht en verdorvenheid van de zonde in de mens te vernietigen!

De inwonende zonde is niet onze eigenlijke natuur (7:14-20)

Romeinen 7:14. De wet is ‘geestelijk’ maar de mens is ‘vleselijk’, d.w.z. de mens ervaart nog steeds de realiteit, tegenwoordigheid en macht van de inwonende zonde. De gelovige keurt dus wel de wet goed, maar keurt zijn overtredingen van de wet af. Paulus zegt niet dat hij nog steeds ‘in het vlees’ is (niet-wedergeboren), maar dat hij nog steeds ‘vleselijk’ is (onvolmaakt, de tegenovergestelde van de wet, die geestelijk is). Hij zegt niet dat hij ‘een

volkomen slaaf van de zonde als zijn enige meester is' (cf. Johannes 8:33-36), maar dat hij 'als een slaaf verkocht is aan de zonde'. De gelovige (Christen) leeft in een periode waarin twee werkelijkheden elkaar overlappen: hij is nog steeds een mens die hoort tot de gevallen mensheid én hij is reeds een wedergeboren, nieuwe mens (cf. David, Psalm 51:3-15; de tollenaar, Lucas 18:13-14). Er was een tijd dat Paulus alleen maar een zondaar was (niet-wedergeboren). Er komt een tijd dat Paulus alleen maar een verheerlijkte en volmaakte heilige zal zijn. Maar in de periode tussen zijn wedergeboorte en zijn dood is hij tegelijk een zondaar en een heilige. De zondeval en haar gevolgen blijven een effect hebben tot de dood van de Christen of tot de wederkomst van Christus. Paulus ervaart dat als een slaaf verkocht te zijn aan de sfeer waarin de zonde een geduchte macht is. In zijn 'positie' in Christus is hij reeds een 'heilige' (volkomen rechtvaardig in Gods ogen en afgezonderd om alleen aan Christus toe te behoren), maar in zijn (geestelijke groei) 'proces' als Christen is hij nog steeds niet altijd rechtvaardig of volkomen heilig in zijn gedachten, motieven, houding, spreken, daden, enz. *Hij is volkomen rechtvaardig in zijn positie, maar nog niet volkomen heilig in zijn levenswandel.*

Romeinen 7:15-20. De geestelijke en morele standaard van Paulus is niets minder dan absolute volmaaktheid (cf. Filippenzen 3:12-14). Maar aan het eind van de dag, wanneer hij zijn leven van die dag evalueert, dan schiet hij verschrikkelijk tekort aan Gods standaard van volmaaktheid en heeft hij een afkeer van hoe hij geleefd heeft. God in Christus heeft zoveel voor hem gedaan, maar hij heeft maar weinig terug kunnen doen. Bovendien is alles wat hij wel bereikt heeft of gedaan heeft in die dag bevlekt met zonde. Zijn doel is hoger dan wat hij bereiken kan. Betere vertaling van vers 15, "Wat ik bereik (NBG, uitwerk), keur ik niet goed (NBG, weet ik niet); wat ik wil (doen), doe ik niet; maar waar ik een afkeer aan heb, doe ik". Het begeren van het vlees (oude zondige natuur) gaat in tegen het begeren van de heilige Geest, die reeds in de gelovige aanwezig is – zij staan tegenover elkaar, zodat de gelovige niet doet wat hij maar wil (doen) (Galaten 5:17). De gelovige is 'een wandelende burgeroorlog'. Paulus zegt niet dat hij helemaal geen goed kan doen, maar dat hij nog niet het volmaakte goede, dat hij wil doen (of wenst), kan doen.

De inwonende zonde is een macht waarvan wij ons niet kunnen bevrijden (7:21-25)

Romeinen 7:21-23. Het woord 'wet' wordt in vier betekenissen gebezigd:

- De wet als 'onbuigzame regel' (principe). Paulus somt 7:14-20 op met de 'regel', "Wanneer ik het goede wil doen, dan ligt het kwade bij de hand" (cf. Genesis 4:7). Paulus wordt niet gedwongen om aan het kwade toe te geven, maar het kwade in hem ligt zeker niet te slapen. Het kwade (de oude natuur van de mens) ligt steeds op de loer om een goede daad in een kwade daad om te zetten (cf. de zonde en satan liggen steeds op de loer: Genesis 4:7; 1 Petrus 5:8).
- De 'wet van God' is Gods volmaakte rechtseis, zoals vooral uitgedrukt in de morele wetten (Gods wil). Met zijn wedergeboren inwendige mens (zijn geest, ziel of hart) verlustigt Paulus zich in Gods wet. Christus vat het samen in Matteüs 22:37-40. Het is niet het middel tot rechtvaardiging (verlossing), maar wel de leefregel voor de gelovige, het principe dat zijn leven als gelovige moet beheersen.
- De 'wet van de zonde' die strijd voert tegen zijn verstand en die Paulus tot een krijgsgevangene van zichzelf maakt. Deze wet van de zonde is werkzaam in de leden van zijn lichaam. Het is de oude zondige natuur (het vlees, de inwonende zonde), dat ook in de gelovige mens aanwezig blijft tot de dood of tot de wederkomst van Christus. Paulus ervaart en beschrijft deze aanwezigheid van de inwonende zonde als 'een krijgsgevangenschap', een toestand waaraan hij pas bij zijn dood of bij de wederkomst van Christus volkomen bevrijd zal worden.
Het feit dat de Geest tegenover het vlees in je lichaam en leven staat (Galaten 5:17) en het feit dat de wet van de zonde in je ledematen strijd voert tegen de wet van je verstand en je tot een krijgsgevangene maakt (Romeinen 7:23) – en dus dat jij geestelijke strijd ervaart – is een bewijs dat je wedergeboren bent! De geestelijke strijd bestaat uit het beseft dat je het goede wat je wenst te doen *niet altijd doet*, terwijl je het kwade wat je niet wenst te doen *soms wel doet* (Romeinen 7:19). Je verlustigt je in Gods morele wet en tegelijkertijd heb je een afkeer van het kwade (zonde) dat nog in je woont (Romeinen 7:15,20).
- De 'wet van het verstand' is een andere uitdrukking voor de wedergeboren natuur van de mens, de wedergeboren inwendige mens (geest, ziel of hart).

Romeinen 7:24-25. 'Het lichaam van deze dood' is zijn lichaam in haar tegenwoordige toestand, onderhevig aan de verwoestingen van de inwonende zonde en uiteindelijk de dood. Het is het vernederde lichaam van de Christen, dat bij de opstanding gelijkvormig gemaakt zal worden aan het verheerlijkte opstandingslichaam van Jezus Christus (Filippenzen 3:21).

De wet kan nooit een eind maken aan dit innerlijke conflict in een Christen. Het kan ons alleen bewust maken van onze hulpeloosheid, onmacht en verdorvenheid en ons aansporen te zoeken naar overwinning over de macht en verdorvenheid van de zonde waar overwinning alleen te vinden is, namelijk bij God. En God *geeft* ons (niet alleen rechtvaardiging door Christus, maar ook) die overwinning over de macht en verdorvenheid van de zonde (dus, heiliging) ook door Jezus Christus meer en meer in de tegenwoordige tijd door het werk van de heilige Geest en in de toekomstige eeuwigheid volkomen.

Romeinen 7:26. Paulus zegt dat hij met zijn verstand de wet van God (vrijwillig) dient, maar met zijn vlees (zijn oude zondige natuur) de wet van de zonde (onvrijwillig) dient. Beide naturen behoren tot Paulus en kunnen niet van elkaar gescheiden worden vóór de dood of wederkomst van Christus. ‘De inwonende zonde’ (het vlees) blijft tot de dood van de gelovige of de wederkomst van Christus een onwelkome indringer en een onwettige kolonist. Paulus ontkent zijn persoonlijke verantwoordelijkheid voor de zondige gedachten, woorden en daden in zijn leven niet, maar hij onderkent de werkelijke en diepste oorzaak van het feit dat hij als gelovige nog steeds in zonde kan vervallen en metterdaad vervalft. Hij zegt dat hij de inwonende zonde niet vrijwillig dient, maar dat de inwonende zonde een macht is waarvan hij zichzelf niet *kan* bevrijden.

Ook legt Paulus zich niet bij deze toestand neer. Hij is diep overtuigd dat alleen Jezus Christus hem uit deze toestand kan verlossen (7:24-25) en dat hij een persoonlijke verantwoordelijkheid heeft om de inwonende zonde te bestrijden en te doden in afhankelijkheid van de heilige Geest (8:13).

Conclusies n.a.v Romeinen 7

De persoon beschreven in Romeinen 7:7-13

In welke fase van zijn leven was Paulus hier? Beschrijft hij zijn ervaring als wedergeboren Christen of als nog niet-wedergeboren mens? Hij beschrijft zijn ervaring *kort voor, gedurende en kort na zijn wedergeboorte*. De zonde wekte toen allerlei begeerlijkheid in hem op (7:8) en dit gebeurde terwijl hij nog “in het vlees”, d.w.z. niet-wedergeboren was (7:5). Maar hij stond niet langer onverschillig tegenover de zonde. De wet die hij reeds kende, deed hem naar waarheid zonde kennen (7:7) en prikkelde hem zelfs om nog meer te zondigen (7:5,8,11,13). De zonde begon als een werkelijke macht te leven en *zijn vroegere onverstoerbare kalmte, zelfverzekerdheid en zelfgenoegzaamheid stierf en kwam tot een eind* (7:9)! Paulus zegt niet wanneer dit alles gebeurde, maar het kon plaatsgevonden hebben tijdens zijn reis naar Damascus, bij Ananias en de volgende drie jaren in Arabië (Handelingen 9:22,26; Galaten 1:13-18). Toen had hij tijd om na te denken over de getuigenissen van Stefanus en andere martelaren, over Bijbelgedeelten die hij kende (Genesis 15:6; Psalm 32; Jesaja 53; Habakuk 2), en over de woorden van Jezus Christus en Ananias.

De persoon beschreven in Romeinen 7:14-26

Er zijn mensen die beweren dat Paulus onmogelijk een wedergeboren Christen kon zijn. Hun argument is gebaseerd op 7:14 en op het contrast tussen hoofdstuk 7 enerzijds en hoofdstuk 6–8 anderzijds. Toch beschrijft Paulus hier wel degelijk zijn ervaring als *wedergeboren Christen*.

Paulus is nederig en realistisch over zichzelf

Hij beschrijft zichzelf als “de geringste der apostelen” (1 Korintiërs 15:9), als “de geringste van alle heiligen” (Efeziërs 3:8) en als “een die de eerste plaats inneemt onder alle zondaren” (1 Timoteüs 1:15). Zo beschrijft hij zichzelf hier ook als “een ellendig mens”, zolang hij *nog niet volkomen verlost* is van zijn inwonende verdorven natuur (7:24).

Romeinen 7:14-26 bevat veel meer de uitspraken van een wedergeboren dan een niet-wedergeboren persoon

Niet-wedergeboren mensen in het algemeen kunnen en zullen nooit zeggen: “ik keur het kwade af” (7:15), “ik heb een afkeer in zonde” (7:15), “ik stem toe dat de wet goed is” (7:16), “ik realiseer me dat er niets goeds in mij is en dat ik niets wat (absoluut en volmaakt) goed is kan uitwerken (bereiken in dit leven)” (7:18), “ ik wens het goede te doen” (7:18,19,21), “ik verlustig me in de wet Gods” (7:22), “ik heb spijt van mijn zonde en voel me ellendig eronder” (7:24)! Ze zeggen nooit “Ik dank God, door Jezus Christus, mijn Heer!” (7:25) (1 Korintiërs 12:3).

Er is een groot verschil tussen Romeinen 7:14-26 en Romeinen 7:5,9a

Toen Paulus niet-wedergeboren was, leefde hij “in het vlees” en droeg hij alleen vrucht voor de dood (7:5). Toen “leefde” hij ook zonder de wet Gods. D.w.z. doordat de wet nog niet de zonde tot leven prikkelde, *leefde hij in de waan dat hij rechtvaardig (goed) was. Hij leefde onverstoord, zelfgenoegzaam, zelfrechtvaardigend, onbewust van zonde en onbevreesd voor de straf op de zonde* (7:9a)! De *verleden tijd* van de werkwoorden en Romeinen 8:5a bewijst dat hij toen nog niet-wedergeboren was. De *tegenwoordige tijd* van alle werkwoorden in Romeinen 7:14-26, bewijst dat er een radicale verandering plaatsgevonden moet hebben. In Romeinen 7:14-26 beschrijft Paulus de grote zwakheid van gelovigen zolang zij nog in hun sterfelijke lichaam hier op aarde wonen!

Er is geen tegenstelling tussen Romeinen 7:14-26 en Romeinen 6:18

De wedergeboren gelovige is “tegelijk een zondaar en een heilige”.

- Aan de ene kant is hij nog steeds “verkocht onder de zonde” (7:14). D.w.z. de inwonende zonde heeft nog steeds zo’n invloed in zijn leven dat hij nog geen volkomen zondeloos leven kan leiden (Matteüs 6:12; 1 Johannes 1:8-10; 2:1-2). De inwonende zonde (verdorven natuur) is nog steeds een dwingende wet (beginsel, element) in hem (7:21,23,26), die telkens weer de kop opsteekt en strijd voert tegen hem en hem probeert te overwinnen en te vernietigen (cf. Galaten 5:17). Het maakt hem telkens weer tot krijgsgevangene

(7:23) en het onderwerpt zijn ziel en lichaam aan de macht van de zonde op zo'n manier dat hij dit met zijn eigen wilskracht en vermogen niet kan weerstaan (7:14). Paulus zegt niet dat de zonde altijd overwint, maar dat de zondige (verdorven) natuur van de mens een macht is waarvan de mens zich niet zelf kan bevrijden en die, ongeacht zijn goede bedoelingen, hem dikwijls overwint.

- Aan de andere kant is hij “een slaaf of dienaar geworden van God en zijn gerechtigheid”, doordat hij eens en voor altijd met Christus gestorven is voor de absolute overheersende macht van de zonde (6:2,7,11,14,18,-22). Hoewel hij telkens weer in zonde vervalt (Romeinen 7), kan hij niet meer voortdurend in de zonde blijven leven (liggen) (Romeinen 6)! Satan, de zondige en Godvijandige wereld en de zondige natuur van de mens kunnen hem niet meer stoppen gerechtigheid te doen en in heiliging te groeien (6:13,17,19)!

Er is volkomen tegenstrijdigheid tussen Romeinen 7:14-26 en Romeinen 8:7-8

De niet-wedergeboren mens die “in het vlees” leeft, d.w.z. alleen beheerst wordt door zijn zondige natuur (7:5), zal zich niet onderwerpen aan God en zijn wet en kan zich niet onderwerpen aan God en zijn wet (8:7). De wedergeboren mens daarentegen verlustigt zich in God en in zijn wet (7:12,14,22,25), zelfs al kan hij Gods wet niet volmaakt houden! De niet-wedergeboren mens haat het goede, is vijandig tegen God en alles wat God behaagt of verheerlijkt (8:7-8). De wedergeboren mens daarentegen haat het kwade (7:15)!

Heiliging

Het doel van verlossing is heiliging, d.w.z. om voor God vrucht te dragen (7:4), om God te dienen in de nieuwe staat van de Geest (7:6), om God te dienen volgens zijn heilige, rechtvaardige, goede en geestelijke wet (de morele wet) (7:12,14,22,26).

Maar een wettisch streven naar heiliging zal en kan niet lukken omdat het de mens in een relatie tot God plaatst waarin zijn eigen werken, gedaan in eigen wijsheid, eigen goedheid en eigen kracht, alleen maar vrucht voor de dood kunnen voortbrengen (7:5,6b). *Een verandering van bedoeling* (ik wens, ik wil, ik besluit, ik keur goed, enz.) is nog niet een verandering van *geaardheid*. Heiliging wordt niet bereikt door eigen voornemens, eigen morele waarden of enige ander bron in jezelf.

Heiliging wordt alleen bereikt door Christus en de heilige Geest. Overwinning over zonde wordt niet behaald op de weg van de menselijke natuur, maar alleen door Gods genade (7:25), door het volbrachte werk van Christus (6:4-14) en de toepassing daarvan in de gelovige door de heilige Geest (8:1-14). Niemand bereikt echter volkomen zondeloze heiligheid in dit leven (1 Johannes 3:1-3)!

De wet

De wet als Gods regel van verplichting en voorwaarde voor verlossing (rechtseis)

(2:14-15; 3:20-21a; 4:13-15; 6:14-15; 7:1a en b,4,6; 8:2b,3,4,7; 10:4-5; Galaten 2:19,21; 3:2,5,10-14; 5:18).

- De wet openbaart Gods karakter en wil en is dus zijn regel van verplichting voor mensen en tevens de voorwaarde voor verlossing (Gods rechtseis). De wet vereist volkomen gehoorzaamheid (Galaten 3:10; 5:3; Jakobus 2:10; 1 Johannes 3:4) als voorwaarde voor ‘leven’ in z'n volle betekenis (Romeinen 7:10), inclusief verlossing (Leviticus 18:5; Romeinen 10:5; Galaten 3:12). De wet is hier dus ‘het werkverbond’. Deze wet kunnen ongelovigen niet houden (Romeinen 8:7). Ook al wordt deze wet als Gods rechtseis aan gelovigen gesteld (Leviticus 18:5), kunnen gelovigen na de zondeval deze ook niet houden. Niemand kan deze wet 100% vervullen. Niemand kan door deze wet gerechtvaardigd (behouden, verlost) worden (Romeinen 3:20; Galaten 2:16).
- Deze wet is aan alle mensen geopenbaard. Aan Adam (Genesis 2:17), aan Mozes en Israël (Leviticus 18:5; Deuteronomium 4:1; 6:24; Nehemia 9:29; Jesaja 55:3; Ezechiël 20:11,13,21) en aan alle mensen (Romeinen 1:32; 2:14-15; 10:5; Galaten 3:10-25).
- De wet omvat het gehele Oude Testament. Voor de Joden is dat vooral de Mozaïsche wetgeving, bestaande uit de morele wetten, de ceremoniële wetten en de burgerlijke wetten. In deze vorm was de wet vooral bekend bij de lezers van Paulus. Bevrijding van de wet (en elk vorm van wet) als voorwaarde voor verlossing werd veelal uitgedrukt in termen van bevrijding van deze vorm waarin de wet gekend werd, d.w.z. bevrijding van de gehele Oude Testament bedeling (Romeinen 7:6; Galaten 3:10; 5:3; Hebrëeën 7:12,16, 18-19,22; 8:5-6,8,13; 10:1).
- De wet zoals geïnterpreteerd en uitgebreid door de Joodse traditie wordt door Jezus en de apostelen verworpen (Matteüs 15:6-9; 23:4; Handelingen 15:10; Galaten 5:1). Deze door mensen gemaakte wetten kunnen God niet behagen en de zondaar niet redden!
- De wet zoals geïnterpreteerd door wettische Christenen is vals. De Arminianen zeggen dat de gelovige alleen voor de ceremoniële wetten gestorven is en derhalve daarvan vrijgesteld is als voorwaarde voor verlossing (Romeinen 7:4,6). Volgens hen werd “de Oude Testament bedeling van *de letterlijke wet*” die *niemand* kon houden, vervangen door “de Nieuwe Testament bedeling van *de geestelijke wet* (evangelie)” dat gebaseerd is op “geloof PLUS evangelische gehoorzaamheid”, welke *gelovigen wel* kunnen houden! Het

evangelie sluit dus de wet in, de verplichting de morele wet te houden om gerechtvaardigd (behouden, verlost) te worden! Volgens Romeinen is dit een valse leer.

- Alleen Christus vervulde de wet als werkverbond (Matteüs 5:17; Romeinen 10:4; Galaten 4:4). Alleen Christus bevrijdt alle gelovigen van deze wet als *voorwaarde* voor leven, acceptatie, rechtvaardiging of verlossing (Romeinen 7:4,6; Galaten 3:12-14)! Door zijn dood, opstanding en verheerlijking heeft Jezus Christus de offeranden, de profetieën, de schaduwen en zinnebeelden, kortom, de gehele wet als Gods regel van verplichting en voorwaarde voor verlossing vervuld! De ceremoniële wetten (de Mozaïsche instellingen zoals het priesterschap, de tempel, de feest- en vastendagen, de besnijdenis, offeranden, gaven en tienden, voedselwetten) zijn “weggedaan” (Kolossenzen 2:14), “buiten werking gesteld” (Efeziërs 2:15), “veranderd”, “afgeschaft”, “verouderd verklaard” (Hebreeëen 7:12,18-19; 8:5-7,13; 10:1). In Romeinen 7:4,6 zegt Paulus dat de gelovige “gestorven is” voor welke wet ook maar als voorwaarde voor verlossing, voor elke wet ook maar “ontslagen is”. Dit sluit de zogenaamde “evangelische gehoorzaamheid als grond van rechtvaardiging” in! In Galaten en Kolossenzen schrijft Paulus aan mensen die de strikte gehoorzaamheid aan de Mozaïsche ceremoniële wet tezamen met alle door mensen gemaakte toevoegingen beschouwde als absolute voorwaarde voor verlossing. Hij schrijft dat Christus gekomen is om “allen onder de wet”, d.w.z. “wij”, de schrijver, de lezers, de Joden en Grieken, iedereen die bestemd is verlost te worden, vrij te kopen van welke wet ook maar als voorwaarde voor verlossing (Galaten 4:5; Kolossenzen 2:14,20-23).

De wet als Gods morele wetten, niet als voorwaarde voor verlossing maar als leefregel

- De wet als voorbereiding voor verlossing. De wet doet zonde kennen (7:7) en leert daardoor in contrast met Gods heiligheid, rechtvaardigheid, goedheid en geestelijkheid een mens zijn eigen onheiligheid, onrechtvaardigheid, slechtheid en ongeestelijkheid kennen (7:12,14). De wet bereidt mensen voor op de verlossing (Galaten 3:19-25; 1 Timoteüs 1:8-11). De “witheid” (morele en geestelijke reinheid) van God en zijn wil toont de “zwartheid” (morele en geestelijke verdorvenheid) van zonde!
- De wet als instrument van zonde en dood. De wet is niet de oorzaak van zonde, maar wel een instrument van de inwonende zonde. De wet maakt de mens bewust van z'n eigen verdorvenheid (7:9). De wet wekt zondige hartstochten op (7:5,8), vermeerdert de daadwerkelijke zonden (5:20) en doet blijken hoe groot en erg de zonde wel is (7:13)! De zondige natuur misbruikt de wet om vruchten voor de dood voort te brengen. Terwijl de wet heilig is, is de innerlijke verdorvenheid van de mens algeheel onheilig.
- De wet als standaard voor heilig leven. De gelovige wordt niet vrijgesteld van de wet. Hij verlangt ernaar de wonderen in de wet te ontdekken, ze de ganse dag te overdenken, huilt als men de wet niet onderhoudt, ervaart vrede en stabiliteit als de wet onderhouden wordt (Psalm 119:18,97,136,165). Gods Woord, dat gepredikt en geleerd wordt, gehoord, gelezen en gehoorzaamt wordt, wordt genoemd “de volmaakte wet, die der vrijheid” (Jakobus 1:25). De morele geboden, leringen, principes en voorbeelden in de Bijbel, kortom: de gehele Bijbel, is een volmaakte uitdrukking van Gods karakter en wil, en dus ook de volmaakte weg voor Gods kinderen om te leven. Alleen *nadat* God zijn volk uit slavernij naar vrijheid geleid heeft (verlost heeft), heeft hij aan hen de Tien Geboden gegeven (Exodus 20); niet om een nieuwe juk op hen te leggen en hen terug te leiden in slavernij, maar om hun verworven vrijheid te handhaven! Hij gaf aan hen de enige manier om in vrijheid te blijven leven en uitdrukking te kunnen geven aan hun vrijheid. God gaf zijn “wet/woord” niet als een middel tot verslaving, ook niet als een middel tot verlossing, maar als *een levensstijl* voor hen die reeds verlost zijn!

De “liefde” is de vervulling van de wet, omdat het op een *positieve* manier uitdrukking geeft aan (de toewijding aan God, de naaste en zichzelf) wat de Tien Geboden vooral op een *negatieve* manier doet (Romeinen 13:8-10). Dus de wet is een beschrijving hoe God, de naaste en jezelf lief te hebben (Marcus 12:30-31; Romeinen 13:8-10; Galaten 5:14; 6:2; Jakobus 2:8) en hoe heilig en rechtvaardig te leven uit dankbaarheid voor wat God gedaan heeft.

- De wet als standaard voor het oordeel. De gelovigen moeten spreken en handelen als mensen die door “de wet der vrijheid” geoordeeld zullen worden (Jakobus 2:12). De ongelovigen kennen zichzelf/hun eigen menselijke natuur niet. Wanneer zij zichzelf willen zijn, d.w.z. vrij willen zijn van gebondenheid aan bv. hun ouders, de kerk en de gemeenschap om te doen wat ze willen en met alles te experimenteren, dan eindigen ze juist in gebondenheid aan de zonde (seks, drugs, hebzucht, macht, enz.). De gelovigen zijn wedergeboren door het woord der waarheid (Jakobus 1:18) en God heeft zijn wetten in hun hart en verstand geschreven (Hebreeëen 10:16). *Zij willen en kunnen gehoorzamen wat ze moeten gehoorzamen! Voor hen is gehoorzaamheid een uitdrukking van liefde en dit maakt hen echt vrij* (Johannes 8:31-32). Gehoorzaamheid geeft kracht en brengt ook andere voordelen van de heilige Geest (Handelingen 5:32)! Ongehoorzaamheid aan Gods morele geboden maakt dat de gelovige kwaad gaat spreken van Gods wet en Gods wet als fout gaat beoordelen. Zo wordt God als Wetgever en Rechter verplaatst (Jakobus 4:11-12).

De wet als principe, als regel voor actie of als standaard

- “De wet der werken” (Romeinen 3:27) is het principe dat ‘werken’ (eigen inzet en eigen gerechtigheid) vereist als voorwaarde voor rechtvaardiging (verlossing). Door voortdurend te denken aan onze zogenaamde “goede werken” en “geestelijke bekwaamheden” worden we alleen maar hoogmoedig en gaan we grootspreken.

- “De wet van geloof” (Romeinen 3:27) is het principe dat ‘geloof’ (in Christus en zijn verworven gerechtigheid) vereist als voorwaarde voor rechtvaardiging (verlossing). Alleen de erkenning dat het volbrachte werk van Christus ons redt, houdt ons nederig.
- “De wet der zonde” (Romeinen 7:21,23ac,26b) is ‘de inwonende zonde’, ‘de innerlijke verdorven natuur’, die fungeert als ‘een wet’, als ‘een dwingende en beheersende macht’. Het tart en weerstaat telkens weer de menselijke wil en verandert zijn goede voornemens in kwade. Het werkt in de ziel en vooral in zijn lichaam (Romeinen 7:14,17,20). *Paulus zegt niet dat de gelovige altijd zondigt, maar wel dat de inwonende zonde een macht is waarvan hij zichzelf niet kan bevrijden.* Het zal in de gelovige blijven werken totdat hij definitief bevrijd wordt van ‘het lichaam der zonde/des doods’ (Romeinen 6:6; 7:24; 1 Korintiërs 15:54-57)!
- “De wet van mijn verstand” (Romeinen 7:23b) is ‘mijn wedergeboren/vernieuwde natuur’ oftewel ‘mijn inwendige mens’ (Romeinen 7:22) die fungeert als ‘een wet’, als een andere dwingende en beheersende macht, die met vastberadenheid telkens weer het goede wil doen, d.w.z. de wet (de morele wet, de liefde) wil gehoorzamen (Romeinen 7:16,22,26; 6:17).
- “De wet van de Geest des levens” (Romeinen 8:2) is ‘de heilige Geest’, die als ‘een wet’, als ‘een levend-makende, leidinggevende en beheersende macht’ fungeert in alle aspecten van het leven van de gelovige.
- “De wet der zonde en des doods” (Romeinen 8:2) is hetzelfde als ‘de wet der zonde’ (zie boven).
- “Een wet ter gerechtigheid” (Romeinen 9:31) is ‘de aangelegenheid/zaak’, of ‘het principe/regel/instelling’ betreffende ‘de rechtvaardiging en de gerechtigheid die daartoe leidt’. Deze ‘wet/aangelegenheid’ stond centraal in het denken van de Joden, maar doordat zij het uit de werken der wet verwachtten, lukte het hen niet de gerechtigheid te verkrijgen. De heidenen hadden wel belangstelling voor morele zaken, maar hielden zich niet bezig met rechtvaardiging en de gerechtigheid die daartoe moest leiden. Deze ‘wet’ stond niet centraal in het denken van de heidenen, en toch verkregen zij de gerechtigheid door het geloof!
- “Tegen dergelijke dingen (de vrucht van de Geest) bestaat geen wet” (Galaten 5:23). Er bestaat helemaal niets tegen hetgeen God door zijn Geest in de gelovige bewerkt. Een aansporing in deze dingen te leven!

Het vlees

Verschillende betekenissen van het woord ‘vlees’

- Hoofdbestanddeel van het lichaam van mens of dier (1 Korintiërs 15:39).
- Het menselijke lichaam als onderscheid met z’n geest of ziel of hart (Kolossenzen 2:5).
- Het aardse bestaan van de mens (Galaten 2:20; Filippenzen 1:22,24).
- De zwakke/aardse/vergankelijke natuur van de mens (1 Korintiërs 1:29; Galaten 2:16).
- De menselijke natuur zonder onderwaardering (Romeinen 9:5).
- De natuurlijke afstamming (Romeinen 9:8).
- Menselijke kundigheid, alles waarop de mens voor verlossing steunt buiten Christus om (Filippenzen 3:3).
- De zondige natuur, de zetel van zondige begeerten (Romeinen 7:5,25; 8:3-9,12-13; Galaten 5:16,17,19; 6:8).

In het vlees zijn is de periode waarin de zonde absolute macht uitoefent over de mens; waarin hij zich nog in zijn wettische en niet-wedergeboren staat bevindt (Romeinen 7:5; cf. 7:6). Zolang iemand nog onder de wet is, staat hij onder de heerschappij van de zonde, omdat de wet tot zonde prikkelt.

Ongeestelijk zijn. Letterlijk: ‘vleselijk’ zijn. Terwijl een gelovige niet meer ‘in het vlees’ is, kan hij nog wel ‘vleselijk’ zijn (1 Korintiërs 3:1,3). ‘Ongeestelijk’ of ‘vleselijk’ betekent ‘het tegenovergestelde van wat de wet is’; dus ‘zondig’, ‘onvolmaakt’, ‘zwak’ en ‘voorbijgaand’ (Romeinen 6:14). ‘Vleselijk zijn’ is één aspect van een Christen. Het andere is ‘zijn verstand’ (Romeinen 7:18,25). Zijn verstand is zijn ‘wedergeboren/vernieuwde natuur’. terwijl z’n vlees zijn verdorven natuur is, de inwonende zonde. Zelfs in wedergeboren Christenen is de leiding van Gods Geest niet volkomen (Psalm 51:5, Lucas 18:13-14). Er was een tijd dat Paulus alleen maar een ‘zondaar’ was. Er komt een tijd dat hij alleen maar een ‘verheerlijkte heilige’ is. Nu in de tussentijd is hij een ‘zondaar-heilige’! Vandaar het conflict en de strijd – een Christen is eigenlijk ‘een wandelende burgeroorlog’ (Galaten 5:16-18).